

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

πρῶτος κτλ και πρώτον ἀπαριθμῶντας χρόνον
πρόσθετον και πάλιν ἰστην γῆν των 11 αἰθωνάνων.

Ἐστὸ χῶμα κί ἄνιαικόσα θακαῆξη
κανένας δὴν γνωρίζει τίθᾶ τρέξη

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξμη.
Συνδρομη γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέ κ ι φ ρ ᾶ γ κ α και ἴσ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
δτι ποιοῦμεν σώματα « Ρωμηού » ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κί ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὴν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μάη μηνός ἐξέδμη,
παρὰβρωμοῦν οἱ δρόμοι.

Χῶμα τρακόσα κί ὄγδονταένα,
κόβει και ράβει γλώσσα και πένα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος,**

Α

Τώρα πούθε κί ἡ Βουλῆ,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
και μπαροῦτι μάς βρωμάει.

Τώρα, ποῦ τὸ Σόμπαρ δρᾶ
μὲ τὰ πρόσωπα φαιδρά!
δεῦτε δρέψωμεν τὸν Μάη.

Τρέχει τὸ νερὸ ὅτ' αὐλάκια
και γλυκόλαλα πουλάκια
δίνουν ἔρωτος φιλάκια
μέσα ὅτ' ἀ κλαδῆ.

Μάτέ μου χρυσομάλλη,
ἤλθες, και τᾶηθόνι φάλλει
τῶν Ρωμηῶν μεγάλο χάλι
κί ἀναπαραδιά.

Ἄδεις αὐτὸ κί αὐτὸ τὸ κύμα
πῶς πηγαίνουν ἄνα βῆμα
μέσ' ὅτ' ἀπέραντο τὸ μνημα,
τὸν ὠκεανό.

Σὴν και τοῦτα χέρι χέρι
πᾶνε τώρα κᾶτι γέροι,
ποδύχουν ἔλοι τὸν Λευτέρη
φιλο τους κοινό.

Μὰ κί ἄμεις μ' αὐτοῦς ἀντάμα
γι' αὐτὸ, ποδύχινε ἰστη Δράμα,
κάνομ' ἕνα μαθρο κλάμμα
μὲ πολὺ καιμὲ.

Και ὅτῶν μαῶρων τὴν φουρτοῦνα
γίνεται κί ἡ δέλιγα Γοῦνα
κόκκινη σὴν παπαροῦνα
ἀπὸ τὸν θυμὸ.

Μάτέ μου χρυσομάλλη,
ἤλθες, και τᾶηθόνι φάλλει
νέο δάναιο και πάλι
ἔσωτερικό.

Και μὲ μάτια σὴν γαρβια
βλέπω πάλι τὴν Πατριβα,
ὅπου πῶρτε σὴν ἀκριβα
μέσ' ὅτ' Ἄκντρηκό.

Τώρα παῖδε πᾶ κί ἀκείνο
δ σπαρτικὸς ὁ θρήνος,

και σημαίνουν χαρμωσύνως
τά καμπαναριά.

Κι' ἔσοι τοῦ Ρωμηοῦ γνωρίζου
σήμερα τοῦ μακαρίζου,
κι' ἔβαλλα πανηγυρίζου
τὸ κηφηναριά.

Τὸ Κουβέρνο κατεκόπη,
μὰ καρποφοροῦν οἱ κόποι,
κι' ἔνα θαῦμα' στήν Εὐρώπη
τοῦτο θά φανῆ.

Σκώφωμεν τοῦς ἀλλοφύλους,
καὶ σὲ φιλικὸς ὄμιλους
σταφανώσωμεν ἀλλήλους
καὶ τὸν Στεφανῆ.

Τί χαράς, τί πανηγύρια,
Ξαναπάστε τὰ ποτήρια,
καὶ μεγάλα θυμιατήρια
κάνετε τὰ γγειά.

Γλέντιος, Ρωμηὲ κασιδη,
κι' ἀπλωμένος' στὸ γρασιδι.
Ξαναλοῦσε μὲ βρισίβι
τὴν φερο-Φραγκιά.

Μέθυσα.. κρασί ποῦ τόπια...
βάλατε φωτιά' στὰ τόπια...
δάνεια μονάχα ντόπια
μὲ Ρωμηῶν παρᾶ.

Ἄχι οὐκ και πρῶτα σοῦζα
στὴν Εὐρώπη τὴν μοφλοῦζα,
ἔπου φάνηκε γρουσοῦζα
στοῦς Ρωμηοῦς σκληρά.

Β'

Φ.— Ὡ σοῖς Ρωμηοί, ποῦ ρέφατε
μὲ γέροντας Ναρκίσιους,
τὸν Μάϊόν σας ὄριφατε
σ' εὐώδεις Παραδείσιους.

Καὶ στέφατε περικλυτοῦς
γέρους τῆς Ρωμηοσύνης,
αὐτοὶ δὲν κόπουν δι' αὐτοῦς
ἕκ μετριοφροσύνης.

Τὸν νέον Μάϊον, Ρωμηοί, τρισόλαιοι χαρήτε,
καὶ μυίγαις κι' ἀλογόμυγαις οὐδέτεροι βαρεῖτε.
Ἴθαμεν φῶς οὐράνιον
μ' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον,

καὶ ἔερετε τὰ δάνεια πῶς ἔρριπονται σπανίως,
μὴν στιγμὴν μὲ πακτωλὸς καὶ φτώχειας αἰώνως.

Πτωχοί, πλὴν ὄχι καὶ χωρὶς ἐπίνοιαν καμμίαν,
τυφλοί, μὰ κάτι ἐλέποντες εἰς τόσσην βουλιμίαν,
δρροίζοντες φεῖποτε μὲ λόγους τὸ λαρύγγι μας
καὶ ἐγάζοντες ἐνίοτε τροφήν κι' ἀπὸ τὸ εὐγχι μας.

Μὲ κλάδους τώρα στέφατε καὶ δάφνης καὶ μυροίνης
τὸ κράτος τὸ πανεὐφημον πλουσίας Ρωμηοσύνης,
ποῦ δὲν ἐδάνεισε ποτέ, μὰ πάντο' ἐδανείσθη,
ἔσθ' ὅτε κι' ἐσωτερικῶν δανείων ἀνεμνήσθη.

Κι' ὡς ἀπαράβατον ἀρχὴν
πρὸς εὐς εἰς πάσαν ἐποχὴν
τὸ πέρνε καὶ μὴ δίνε.

Καὶ δάνειον αἰώνιον
ὅτὸ κράτος τὸ δαιμόνιον
ἔλος ὁ βίος εἶναι.

Καὶ γίνεται συλλογιῶν παντοίων κατοικία
Κουβέρνου καὶ κάλο γερῶ,
κι' ὅλα χαλά μὲ τὸν καιρὸ
καὶ μὲ τὴν ἡλικία.

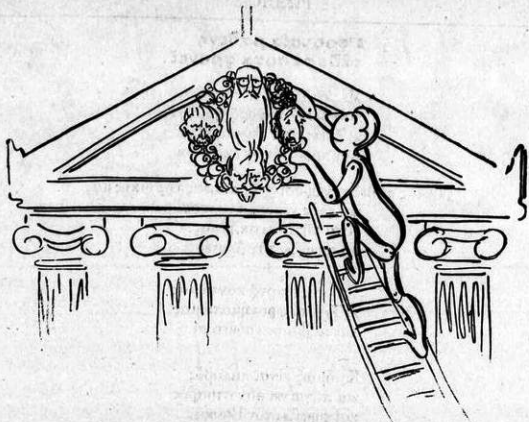
Στέφατε τὴν νεότητα
κυβερνητῶν γερόντων,
καὶ τὴν οὐδετερότητα
τῶν γδοῦπων καὶ τῶν ἐρόντων.

Ἐνθὸ πᾶν ἀνοβολοεῖ
ἐμπρός, βαρεῖτε τὸ βρολί,
βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο...
τί δάνειον καὶ τοῦτο!

Σύρτε' στὰ περιβόλια,
κι' ὅλοι τὰ πορτοφόλια
ὅτὸ σεβαστὸν Διδάμιον
προθύμως ἄς τὰ λύσωμε,
κι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον
ἄς ξεροκοκκαλίσωμε.

Ἄνοξωμεν τὸ στόμα μας
καὶ τοῦτου πληρωθήσεται,
ἔλατε βοηθήσατε
νὰ φάη καὶ τὸ κόμμα μας.

Φάτε καὶ πιήτε μὴ χάρα,
μὴν παῖζετε τὸν ταμποῦρά
κι' ἔχομε τώρα χρήματα.

**Μάηδες γὰ τὴν Ἀρχή,
ποῦ θ' ἀφήσουν ἐποχή.**

Εὐδαίμων ἐπιτορὸς σὺν Θωμάς
δὲν θέλει ν' ἀπιστῆ σ' ἐμὰς
καί' στὰ τρανά μας ρήματα.

Κι' ἂν τὸν ἤ μοῖρα μας γραφτὸ
νὰ περισσεύῃ γνῶσι,
εἶθε τὸ δάνειον αὐτὸ
ποτὲ νὰ μὴν τελειώσῃ.

Εἶθε μὰ τοῦτο νὰ γενοῦν
ἐπιστρατείας κι' ἄλλαις,
καὶ τοῦ Κουβέρνου μας τὸν νοῦν
νὰ μὴ σκοτίζουσι ζέλαις.

Μὴ κανεὶς πεινῶν εὐμώζῃ,
μὴ κανεὶς πεινῶν θρηγῇ,
τώρα στέφανος ἀρμύζει
'στὸν ἀσίκη Στεφανῇ.

Μὲ τὰ ντόπια τὰ λεπτά μας
τὴν οὐδερτόρητά μας
ἄς τηρήσωμεν ἀφώγως.

Κι' ἐντὸς κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἄς ἀκοῦται πολλὸς
ὁ περὶ Στεφάνου λόγος.

Γ

Π. —

Ἄς ξεχασθοῦν δεῖνὰ δεινῶν,
κανεὶς μὴν ἔχη θλίψι,
μὰ λὲν πῶς εἶναι πιθανὸν
κι' ἡ ρήγανη νὰ λείψῃ.

Τότε τὸ κράτος, Φασουλῆ, πληροστοῖον θὰ πλέθῃ
καὶ τότε δάλτου ρήγανη κανένας δὲν θὰ λήθῃ.

Μπᾶμ μπούμ, Κουβέρνο γεμάτο μένος
κι' ἐγὼ στὰ γέλοισα ξεκαρδισμένος,
κι' ὅσο κυττάω πῶς παραλόγοι
τίσο' στὰ γέλοισα παραλιγόνομαι.

Λαὸς πεινᾷ,
τὸ χρῆμα ρέει,
τί πακτωλοί.

Κι' ἤλθαν ξανά
Τοῦρκοι κι' Ἑβραῖοι
μέσ' στὴ Βουλή.

Ἦ εὐαρτεῖλαις
δομῆ μεγάλη,
καὶ τὼρ ἀνόδουνοι
ἄρατε πύλας
νὰ' μποῦν καὶ πάλι
πατέρες ρόδινοι.

Τί πρασινάδες,
τί καλαρύσματα,
τί πατινάδες
καὶ τί γακρίσματα.

Μαῖου μῦρα,
βιολιά, σαντούρια,
γαϊθάρων οἰστροί.

Πράσινη μοῖρα,
κι' ἐμεις γαϊθούρια
χωρὶς καπίστρι.

